

S E R A F I N S K Á   C E S T A

úvahy a zajímavosti  
z františkánského světa

VÁNOCE MCMLXXXII

"Víme, že jsme z Boha,  
ale celý svět nás v moci zloduch.  
Víme také, že Boží Syn přišel  
a dal nám pochopení,

abychom poznávali Pravého.  
My jsme v tom Pravém  
skrze jeho Syna Ježíše Krista.  
On je pravý Bůh a věčný život.

Děti, střežte se modelů!"

/1 J 5,19-21/

Jdi tuláku  
a zapomeň na sebe.

Vyjdi do mrazu  
do deště  
do horka  
protože MOŽNÁ - někdo tě potřebuje

Jdi a cestou do popelnic vyházej  
všechny ty nepotřebné krámy  
které v sobě nosíš.

Jdi kam musíš  
protože MOŽNÁ - někdo tě potřebuje.

Zehoď SVÁ přání  
rozbij SVÉ pyšné JÁ  
A vymeť všechno  
co by ublížilo.

Zůstaň čistý  
aby se neporanil ten  
koho povedeš do zázračné komnaty  
dosud nesplněných přání.  
Do komnaty  
kde se všechno změní

Jdi bráško  
a zapomeň na sebe  
protože MOŽNÁ - někdo tě potřebuje

a MOŽNÁ také NE.

## V Ý N O C E

/Dva pohledy na oslavu Vánoc ve františkánském duchu/.

### Nový rozměr

Vánoční slavnost přijala svou zřetelnou podobu v křesťanstvu teprve ve 4. století. Zvláštní teplo, které se nás o vánocích tak velice dotýká, však vzniklo až ve středověku zásluhou sv. Františka, který vtiskl oslavě Kristova narození formu, která se uchovává dodnes. Sv. František však dal této slavnosti víc. Svou vírou, proniknutou srdcem a citem, dal křesťanskému slavení vánoc nový rozměr: odhalení Božího zjevení, které tkví právě v Dítěti Ježíši. Právě takto se stal Bůh skutečně "Emmanuel" - "Bůh s námi", od něhož nás nedělí žádné závory vznešenosti a žádné dálky. Jako Dítě se nám tak přiblížil, že mu říkáme bez ostychu TY a můžeme být s ním v bezprostředním styku jako se srdcem dítěte.

V Dítěti Ježíši se nám ukazuje nejvíce bezbrannost Boží lásky: Bůh přichází neozbrojen, poněvadž chce získávat a přetvářet zevnitř a ne dobývat zvenčí. Jestli může u lidí něco zvítězit nad jejich panovačností, násilím a hamižností, pak je to bezbrannost dítěte. Bůh je přijal, aby nás takto překonal a přivedl k sobě.

Nezapomínejme, že nejvyšším titulem Ježíše Krista je "Syn" - tedy Syn Boží. Božská důstojnost je vyjádřena jedním slovem, které ukazuje Ježíše jako trvalé dítě. Jeho dětství je v jedinečném vztahu k jeho božství, které je božstvím Syna. Tak je jeho dětství ukazatelem, jak můžeme i my přijít k Bohu. Na tomto základě je možné pochopit jeho slova: "Neobrátíte-li se a nebudete-li jako děti, nemůžete vejít do nebeského království" /Mt 18,3/. Kdo nepochopil tajemství vánoc, nepochopil to rozhodující, co znamená být křesťanem. Kdo to nepřijal, nemůže vejít do nebeského království - to je to, co chtěl znovu připomenout František křesťanství své doby i každé následující.

### Vůl a osel u jeslí

V jeskyni Grecci stáli ve svaté noci podle pokynu sv. Františka vůl a osel. Řekl totiž: "Chtěl bych oslavit památku toho Dítěte, které se narodilo v Bětlémě a chtěl bych, pokud možno, vidět svými očima hořkou ncuzi, kterou muselo snášet už jako dítě, když leželo v jeslích, u nichž stál vůl a osel a když leželo na seně" /1 Cel.30,84/. Od té doby patří vůl a osel ke každému znázornění jesliček. Avšak odkud vlastně pocházejí?

Novozákonní vánoční vypravování se o nich nezmiňují. Když se takto ptáme, nerážíme na něco, co je důležité pro vánoční zvyky, i přímo pro vánoční a velikonoční zbožnost církve v liturgii i v lidových zvycích.

Vůl a osel nejsou pouze výplody zbožné františkánské fantazie. Stali se vírou církve v jednotu Starého a Nového zákona průvodci vánočních událostí. U Izeiáše totiž čteme větu /Iz 1,3/: "Vůl zná svého hospodáře,

osel jesle svého pána, mne však Izrael nezná, můj lid je nechápavý." Církevní otcové viděli v těchto slovech prorockou řeč, která se týkala nového Božího lidu, církve, z Židů a pohanů.

Před Bohem byli všichni lidé, Židé i pohané, jako volové a oslové, bez rozumu a poznání. Avšak Dítě v jeslích jim otevřelo oči, takže teď poznali hlas hospodáře, svého Pána. Ve středověkých vánočních znázorněních je vždy nápadné, jak je dávná oběma zvířatům téměř lidská tvář, když stojí a sklánějí se vědomě a s úctou před tajemstvím Dítěte. Pochopitelně, vždyť obě zvířata měla platnost prorocké šifry, za kterou se skrývalo tajemství církve - naše tajemství, kteří jsme vůči Věčnému voly a osly, jimž byly ve Svaté noci otevřeny oči, takže poznali v jeslích svého Pána.

Avšak poznáváme ho skutečně? Když stavíme do jesliček vola a osla, musíme pochopit celé Izaiášovo slovo, které není jen příslibem přícházejícího poznání, nýbrž i přítomným zaslepením. Vůl a osel poznávají, "Izrael nezná, můj lid je nechápavý."

Kdo jsou "vůl a osel", kteří Pána nepoznávají? Podle čeho poznáme vola a osla, podle čeho "můj lid"? Proč vůbec je tomu tak, že nerozum poznává a rozum je slepý? Abychom našli odpověď, musíme se vrátit s církevními otci k prvním vánocům. Kdo nepoznával? A proč tomu tak bylo? Nepoznával Herodes, který také nic nepochopil, když mu o dítěti vypravovali, ale byl ještě hlouběji zaslepen svou pánovačností a z ní plynoucím stihomemem /Mt 2,3/. Nepoznával "celý Jeruzalém s ním" /tamtéž/. Nepoznávali lidé v jemných šatech /Mt 11,8/. Nepoznávali učení pánové, znalci Bible, odborníci na výklad Písma, kteří sice věděli přesně o správném místě bible, ale přesto nic nepochopili /Mt 2,6/.

Ve srovnání s těmito renomovanými lidmi byli ti, kteří poznali - tedy vůl a osel - pastýři, mágové, Maria a Josef. Mohlo tomu být jinak? Ve chlévě, kde je On, nejsou jemní lidé, tedy jsou doma právě vůl a osel.

Jak to však vypadá s námi? Jsme proto tak vzdálení chlévu, že jsme příliš jemní a rozumní? Nezaplétáme se také v učeném vykládání bible. V dokazování správnosti nebo nesprávnosti historického místa tak, že jsme se stali sami slepými vůči Dítěti a nic z něho nevnímáme? Nejsme až příliš zabydlení v "Jeruzalémě", v paláci, v sobě, v naší svrchovanosti, než abychom mohli ze noci naslouchat hlasům andělů, jít a klanět se? Tak se zahleďme ve Svaté noci co tváří vola a osla a otázkou: Můj lid je nechápavý, rozumíš ty hlasu svého Pána? Když stavíme do jesliček známé figurky, měli bychom Boha prosit o to, aby dal našemu srdci onu prostotu, která v Dítěti objevuje Pána - jako kdysi sv. František v Greccio. Pak by se mohlo i nám stát, co vypravuje Cellano slovy blízkými Lukášovým o pastýřích první Svaté noci /Lk 2,20/. O účastnících na půlnoční v Greccio říká: "Když slavnost skončila, odcházeli všichni domů v blahé radosti."

x x x x x x x x x

Je něco lepšího než slavit vánoce, totiž vánoce uchovávat. Jsem rozhodnut zapomínat, co jsem udělal pro druhé a chci vzpomínat na to, co druhí udělali pro mne; chci přehlížet, co mi svět dluží a myslet na to, co já dlužím světu. Chci uznávat, že mi bližní jsou stejně skutečnými bytostmi jako já a chci se snažit vidět za jejich tvářemi jejich srdce, která hladovějí po radosti. Chci zavřít knihu stížností proti vedení světa a ohlédnout se po místu, kde bych mohl rozsévat štěstí.

Henry v. Dyke

My křesťané máme hlásat radostnou zvěst. Kde jsou naše zářící tváře?  
Podívejme se na lidi.

Biskup Otto Spullbeck

Vánoce jsou tajemstvím setkání. Lidé, kteří upadli do tohoto životního proudu setkání nebo byli do něho zvoláni nebo strženi, mohou nám říci o lidských předpokladech, za nichž je člověk Bohem oslovitelný. A proto jde o toto: stát se znovu Bohem oslovitelný, stát se vnímavý pro Boha.

Alfred Delp

Blahoslavené tělo Nejblahoslavenější Panny, které smělo po 9 měsících nosit souhrn všeho dobře, nejvyšší dobro, blaženost andělů a pokoj hříšníků.

sv. Antonín Paduánský ✠

## L Á S K A N E N Í M I L O V A N Á

Otče Frentišku,

Pán, který si tě vyvolil od lána tvé matky, dal ti jako první životní zkušenost její lásku. Ta byla tak silná, že ovlivnila celý tvůj život. Zmiňuješ se o ní i ve své řečoli, když říkáš: "Živí-li a miluje-li matka svého syna tělesného, tím spíš má každý milovat svého bratra duchovního."

Ještě jednou jsi zkusil zvláštním způsobem mateřskou lásku, když tě dona Pika pustila z dcova vězení, čímž se připravila o tvou blízkost a čelila otcovu hněvu místo tebe.

Tyto zkušenosti s mateřskou láskou byly Pánovým darem. Jimi tě připravoval k úkolu, pro který si tě vyvolil.

V perugijském vězení jsi strádal - postrádal jsi lásku. Matka byla daleko. Při návratu jsi sice našel matku, ale ne lásku, která by tě naplnila tak, jak sis vysnil ve vzbě. Hledáš - ale nic tě nenaplnuje. V samotě se setkáváš s Pánem.

Pán, který hledal tvé srdce, se ti dal poznat jako láska, nespočetně větší než láska mateřská. Vždyť větší lásku nemá nikdo... To tě zdrtilo. Jestliže jsi strádal tím, že nemůžeš projevit svou lásku matce, která tě milovala, stnul jsi teď před láskou, kterou jsi sám dříve ani nevnímal a kterou druzí dosud nevnímají, nechápou, protože se nikdy nesetkali s láskou.

Ale tedy nejde o lidi. Jde o to, že Láska není milována! Láska je vším. Láska se vydává, stále se nabízí a stále jen čeká. Čeká na velkodušnou odpověď lidského srdce - a stále marně! Lidé ~~ne~~ jsou hlouzí, lhovstojní, zalezlí ve svém sobectví, nedůvěřují, nevěří v Lásku.

Co dělat? - Vybíháš do essiských ulic, pláčeš a voláš: "Láska není milována!" Nic se neohlížíš na to, co tomu řeknou tví bývalí kamarádi, protože o tebe přece nejde, ale o Lásku! Láska se sdílí, ztotožňuje se, a tím, že se dává a nic nehledí na sebe, strhuje a zapaluje.

Toto setkání s Láskou a tato tvá první reakce na Lásku, která není milována, jsou klíčovými okamžiky tvého života. Nevěděl jsi dosud, kudy tě Pán chce vést, sble bylo ti jasné, že mu nemůžeš nic odmítnout, protože láska nikdy nepočítá.

Když jsi pochopil, že tvou cestou je chudoba, pek se tato stala formou lásky tvé. Protože láska nezná hranic, usiloval jsi o absolutní chudobu a v ní jsi našel netušené bohatství.

Pánova láska tě objímá v celé přírodě, v nerozumných tvorech, přicházela k tobě i v lidech, za něž děla svůj život, protože nezná mezí. Ale oni nedůvěřují, nevěří v Lásku. Proto opouštíš samotu, jdeš mezi ně a voláš je k chvále Lásky. Vtělen do přírody ztotožňuješ se se všemi, abys prožíval svůj život jako chválu Lásky, která není milována!

V tom jsi zakoušel osvobozující moc Lásky, která dává všemu svobodu, protože nic nechce pro sebe, tak jako matka Pika, která se tě vzdala tím, že ti dala svobodu a tak ti projevila svou lásku. Proto tě okouzlu-

je Pánova Láska, nabízející se nám za pokru. Proto tě strhuje bez-  
mocnost Betlémského Dítěte. Proto utrpení Páně vyvolává ve tvém  
srdci palčivou touhu: Dej mi pocítit takovou lásku... dej mi pocítit  
takovou bolest...

Sám stržen velikodušností Lásky doužíš k ní přivést všechny lidi,  
především své bratry, aby i oni se jí dali okouzlit a strhnout a nikdy  
nepočíteli, dávají-li hodně či málo - protože láska dává vše a také  
vše vyžaduje tím, že nic nevyžádá.

Žiješ mezi svými bratry jako nejmenší, poslední, často využíván i zne-  
užíván, ale co na tom? Nezáleží na tom, pokládají-li tě lidé za světce  
či blázna. Důležitá je, že Láska není milovaná! Proto jsi chtěl jen  
jedno - ztratit se v lásce.

A když za tebou přicházeli tví bratři, aby si vyprosili nějakou úlevu  
v tvrdé chudobě, přijímal jsi je s láskou, trpěl jsi jejich trápením  
a jejich malou láskou, která odmítala se totálně vydat, ale nikdy jsi  
jim nedal povolení, aby mohli méně milovat.

Předběhl jsi nejen svou dobu, ale i nás, kterým stále ještě není jasné,  
že nemůžeme stát stranou, když Láska není milovaná. Pokud tato skuteč-  
nost mě nevzrušuje, pokud nestojím přede mnou jako palčivá výzva, po-  
kud počítám, kolik ztratím, když dám všechno - pak jsem se ještě neset-  
kal s Láskou. Pokud chci vylepšit druhé, aby byli spravedlivější,  
zbožňejší, světlejší - pak jsem se ještě nesetkal s Láskou. Ta jde před  
námi a říká docela skromně: Kdo chce za mnou přijít...

Co tobě říká Františkovo volání:

L á s k a n e n í m i l o v e n á ?

x x x x x x x x x x

Když se směju, ukazují své škaradé zuby. Smích přináší sousedovi dobrou  
náladu..., sbližuje lidi, pomáhá jim lépe rozumět, rozveselí nejjednou  
dušnou atmosféru; je to čin bliženské lásky.

Charles de Foucauld

Kdo chce dosáhnout vrcholu moudrosti, musí dosíci vrcholu lásky. Neboť  
nikdo není dokonalý ve věděni, není-li dokonalý v lásce.

Rabanus Maurus

Kdo miluje, zpívá.

sv. Augustin

Ti, kteří se nechávají vyčerpat kvůli lásce, nikdy nebudou chudí,  
zůstanou vždy zdrojem, zůstanou vždy polem.

Gertrud Maasen

Milovat člověka znamená vidět ho tak, jak ho mýnil Bůh.

F. M. Dostojevskij

Kdo pohrdá lidmi, zapletí to strašnou samotou a žádné peníze ani žádný životní standard mu nemůže poskytnout to, po čem hledví jeho srdce: láskyplné společenství.

Kardinál Alfréd Bengsch

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Jen po jednu toužím, abych zůstával ve Tvé lásce, s Tebou zajedno, jako Ty jsi zajedno se svým Otcem.

Jan XXIII.

CO NÁM PŘINESL JUBILEJNÍ 800 SV. OTCE FRANTIŠKA ?

Končí se veliké františkánské jubileum. V r. 1976 jsme slavili 750 let od smrti sv. Otce Františka a letos je tomu 800 let od jeho narození. V celém světě byl probuzen nový zájem o tohoto středověkého světce, který se rozhodl zcela důsledně následovat našeho Pána Ježíše Krista. I my jsme se zabývali Františkovou osobností a snažili jsme se vyhmátnout to, co je z jeho díla důležité zvláště pro nás, lidi 20. století. Víme, že Františkovo srdce hořelo láskou k Ježíši Kristu a to ho přimělo k věrnému následování jeho stop, jak je poznáváme ve sv. Evangeliu. Chtěl být jako Ježíš chudý, poslušný, věrný a zcela Jemu oddaný. Projevilo se to u Františka v jeho žhavé lásce k Církvi, protože v ní se setkává s Ježíšem živým, neboť "na tomto světě vidí svými očima jen Jeho nejvyšší Tělo a Krev, kterou toliko kněží Církve zpřítomňují a druhým podávají." Pravá církev Kristova je pouze tam, kde je Kristus eucharistický. ~~Právě~~ Právě to vyjadřuje antifona z dřívějšího veršovaného officia, která uváděla první večerní chvály o slavnosti sv. Františka:

Franciscus vir catholicus  
et totus apostolicus  
Ecclesiae teneri  
fidem Romanae docuit  
presbyterosque monuit  
prae cultis revereri.

/Volný překlad: František muž katolický a celý vpravdě apoštolický  
užiti učil držet se víry církve římské a nebádal  
mít v úctě především její kněze./

Dnes bezpečně víme, že si Františka Bůh vyvolil v době, kdy se duchovní dům Boží hroutil, v době, kdy církev na venek dosáhla největší moci a slávy, přitom však se stále více vzdalovala svému Zakladateli. Kristus, který k Františkovi promluvil s krize u sv. Damiana, a vyzval jej: Františku, oprav můj dům, který se rozpadá ... i legendární sen papeže Inocence III., v němž František svými rameny podepřel hroutící se baziliku lateránskou, to vše vyjadřuje jednoznačně Františkovo poslání, aby se stal se svými bratry a sestrami oporou a obnovitelem prvotního stavu království Božího na zemi. A v tom je třeba Františka následovat zvláště dnes, kdy v mnoha zemích je církev odsumována stranou, kdy lidé chtějí Krista a jeho evangelium, ale o Církvi se nezajímají. Chceme-li být věrnými následovníky sv. Otce Františka, musí se i naše srdce zapálit velikou láskou ke Kristu, přítomnému v Církvi svaté. Musíme vynaložit všechny své síly k upevnění a zachování jednoty Církve a pevného spojení nás všech se svatým Otcem. Víme, že v některých zemích je tendence vybudovat státní církev, nezávislou na Petrově skále /Cína/, nebo naopak vytvářet samostatné a izolované skupinky věřících, které, ač se snaží o pravověrnost, mohou nakonec dojít až k odštěpení od jednoty s Petrem.

Je třeba, abychom jako synové a dcery sv. Otce Františka, muže vpravdě katolického a cele apoštolického, promysleli svůj vztah k Církvi v dnešních podmínkách. František nikdy nestál mimo Církev, vždy byl v ní zakotven celou svou bytostí. Vše, co konal, vše, co napsal, vše, co jeho řečole tří řádů obsahují, je ve znamení oddanosti jedné, svaté, katolické a apoštolické Církvi.

Chudobu, angažovanost ve světě, poslušnost, hlásání pokoje, to vše hlásala v době Františkově mnohá reformní hnutí. Co však Františka od nich odlišovalo, byla jeho vášnivá tužba toto všechno konat a prožívat v rámci Kristovy Církve. Té Církve, kterou v jeho době reprezentoval papež Inocenc III. a která se skládala vedle laiků z biskupů a kněží. V této církevní společnosti chtěl František vědycky žít a k tomu habádal po celý život i své bratry a sestry. František ve svém Napomenutí spojil zkušenost Boha, Krista, Církve a Eucharistie tak pevně

v jedno, že se žádná z těchto skutečností nedá oddělit od druhé. Se strany člověka není k Bohu jiný přístup než ten, který Bůh sám ustanovil: Ježíš Kristus. A k Ježíši Kristu není jiný přístup leč ten, který ustanovil Ježíš sám - skrze Církev. Františkov život a jeho povolání se uskutečňovalo v propojení:

Bůh - Kristus - Církev - Eucharistie.

Když František pochopil v plné hloubce výzvu Ukřižovaného k obnově rozpadajícího se domu Božího, snažil se celým svým životem být oporou Církvě a nezádal k tomu i všechny ostatní. Vyjadřuje to ve své řeholi: A bratr František slibuje poslušnost a úctu papeži, jeho nástupcům žádně zvoleným v Církvě římské. - Prokazuje úctu biskupům a kněžím /viz jeho velkou i malou závěť a jeho Napomenutí/. Ve svém apoštolském plácobení se snažil, aby v ~~světě~~ víra, jak ji hlásá jeho svatá římská Církev, aby tá ~~v~~ v úctě a podle ní se žilo. V jeho spisech se stále znovu vyskytuje důrazné napomenutí, že nezbytnou podmínkou příslušnosti k jeho společenství je: abychom byli katolíky. Pro přijetí do řádu, ať mužského či ženského platí, že uchazeči mají být vyzkoušeni z katolické víry a z církevních svátostí. A když to vše věří a chtějí věrně vyznávat a ať do smrti přianě zachovávat, ať žijí a mluví podle katolické víry. Žádný bratr ať nekáže proti způsobu a ustanovení Církvě. Ve svých listech vyzýval ty, kdo jsou ve svaté Církvě a všechny lidi na celém světě, aby vytrvali společně v pravé víře a pokání, neboť jinak nemůže být nikdo spasen.

A tak František obnovuje Církev. Nenapadá zlořády, které se v ní vyskytují, ani bludaře a nevěřící, nýbrž pokorně buduje v lidech evangelické smýšlení a jak vlastně všechno staví na úctě k důstojnosti lidské osoby a její svobodě.

Proto též poslední papežové, ať Pius XII. či Pavel VI. i nyníjší Sv. Otec vyzývají následovníky sv. Františka k lásce a věrnosti k Církvě. Pius XII. volá k nim r. 1956: "Chcete být svého učitele hodní? Pohlédte na dnešní dobu! V mnohém ohledu není nepodobná oné, která viděla vznik františkánského řádu. Proto k dílu Ježíš vás volá ústy svého náměstka: Přispěchejte všichni. Pojdte pomoci! Podepřete Církev!" Ještě naléhavěji zní slova papeže Pavla VI. z roku 1971: "Důvěřujeme ve vaši věrnost Církvě! Důvěřujeme, že silné a trpělivé rázně sv. Františka podepře viditelnou Církev, vytvořenou z chybných lidí, obtížencu nebezpečím tohoto světa, hrozící zhroutilím. Podepřete ji i nyní, kdy se bohužel zdá, že sami synové Církvě chtějí rozbořit její tajemnou a přece viditelnou stavbu Církvě stejně usilovně, jako její vnější nepřátelé, kteří si však jsou nepochybně vědomi svého nespravedlivého jednání. Proto doufáme, že vy všichni, synové a dcery sv. Františka, budete mocně podpírat stavbu Církvě a svou tichou a plodnou službou Nám pomůžete, budete při Nám trpělivě stát v pevné důvěře, že nic nemůže zvítězit proti stavbě Kristově - Církvě". A Sv. Otec Jan Pavel II. při své návštěvě v Assisi dne 12. března 1982: "Františku! Jako za svého života, oprav i nyní dům Boží a upevni chrám!"

Jme si vědomi, že i nás Pán povolal do velké františkánské rodiny, abychom pokračovali v jejím úkolu. Žijeme mezi věřícími i nevěřícími. Víme, že každá stavba a její trvání je závislá na dobře vybudovaných základech, pilířích a podpěrách. Ty většinou nejsou vidět, spočívá na nich tíha stavby. Budeme-li podle vzoru Františkova podpěrami, bude nás leckdy tíha na nás ležící vysílcat a drtit. Ale vědomí, že mnozí z bratří a sester vytrvalí ve víře, budeme-li je podpírat, nám bude posilou v důvěře, že Pán nás přispěje svou milostí, abychom svůj úkol přes svou slabost zastali.

Budoucnost Církve vzejde ze síly těch, kteří mají hluboké kořeny a žijí z plnosti své víry.

Josef Ratzinger

Přátelé! Čas je plný útlaku, Kristova věc jakoby v smrtelném zápase. A přece - nikdy nekrácel Kristus a větší mocí časem této země..., nikdy nebyla jeho služba cennější než dnes.

J. H. Newman

Velebíme tě, Otče, že k tobě můžeme přicházet i v hodině temnoty s důvěrou a neotřesnou vírou. Víme, že jsi Pán národů a Tvůrce dějin; víme, že nic z toho, co lidé dělají, nemůže zkřížit tvou svatou a spravedlivou vůli; víme, že můžeš způsobit, že tě dokonce hněv lidí může chválit. Pomoz nám, Otče, pochopit učení, které vyroste z konfliktů, pomoz nám pracovat pro nový den, který nás přiblíží o krok ke tvému království. ~~Willy~~ Pane a Otče lidského pokolení, dej, aby nebyl daleko den, ve kterém se spojí všechny národy, ve kterém bude odstraněna válka a ve kterém budeme společně žít jako bratři v pokoji ve tvé svaté rodině.

Čínský křesťan

X X X X X X X X X X X

## AKTUALITY A ZAJÍMAVOSTI

### T A U

/posvátné františkánské znamení/

Lidé se často ptají, co znamená řecké písmeno TAU, když ho vidí nosit jako odznak nebo - stále častěji, - zejména u mladých, které navštívili Assisi, zavěšený na krku.

První životopisec sv. Františka, Tomáš Cellano, píše v "Knize zázraků sv. Františka":

"Pro něj /Františka/ bylo písmeno Tau důvěrnější než ostatní písmena: pomaloval si jím stěny cely, jím označoval své listy věřícím."

V kapli sv. Magdaleny ve Fonte Colombo je zachováno toto znamení na okením výklenku - František ho tam namaloval vlastnoručně červenou berrvou tak, že je dosud viditelné. Toto znamení, psané vlastnoručně sv. Františkem, je zachováno také na Františkově "Požehnání bratru Lvovi."

Co tedy toto písmeno znamená? U proroka Ezechiele /9,4/ je popsáno vidění, kde známkou Tau jsou označeni všichni, kteří zůstali věrni Bohu. Znak Tau je posledním písmenem hebrejské abecedy; je začátečním písmenem hebrejského označení prvních pěti knih Starého zákona, Thóry. V původním významu znamená "soudní značka", "vypálená značka", "ověřovací značka listiny".

To všechno však František pravděpodobně nevěděl a neznal. Pro něj to byl znak vykoupení a vyvolení - znak kříže bez horní svislé části, což je pravděpodobně nejstarší forma kříže.

## Františkánská rodina za spravedlnost a mír

Jedním z projektů, který realizovali v jubilejním roce čtyři františkánští ministři, bylo založení "Mezinárodní komise pro spravedlnost a mír pro čtyři františkánské rodiny". Jejím úkolem je zveřejňovat františkánskou činnost pro spravedlnost a mír a dávat jí znamení jednoty a spolupráce v celém františkánském společenství. Čtyři generální ministři stanovili komisi konkrétní úkoly.

### Papue - Nová Guinea

6. ledna 1982 byl v East Britain vysvěcen první kněz z františkánů Papuy - Nové Guineje, P. Josef Quentsip. Obřadu se zúčastnili františkáni /provinciál z Austrálie, P. Cormac Negle, kustoď z Altape P. Terence O'Neill a mnozí další/ a dále příbuzní a známí novosvěcence. Kandidát byl uzavřen v malé místnosti, odkud ho jeho rodina s celým kmenem dovedli k biskupovi. Přitom ho zdřevili tancem a písněmi. Jak ho otec představil biskupovi ze souhlasu celého kmene jako muže, který od nynějška bude sloužit pouze Bohu.

### František v jednoduché řeči

Na celém světě mají misionáři problém, jak jednoduše vysvětlit nevzdělaným posluchačům křesťanskou víru a františkánské společenství. Nyní převedly klarisky z kláštera v Remeši se svými spolupracovnicemi základní texty /život a dopisy sv. Františka a sv. Kláry/ do "français fondamental", která je srozumitelná ve všech francouzsky mluvících zemích.

Obdobnou práci udělal v Basic English P. Gempion Murray /provincie Austrálie/.

Nebylo by dobré udělat něco podobného v češtině nebo slovenštině?

Probuď se člověče, pro tebe se stal Bůh člověkem!  
Probuď se, spáči, vstaň z mrtvých a Kristus tě osvítí.  
Pro tebe, pravím, se Bůh stal člověkem.  
Ne věky bys byl mrtev, kteby se byl nenarodil v čase ...  
Oslavujme radostně příchod naší spásy a našeho vykoupení.

Sv. Augustin

Přejeme všem, kdo milují sv. Otce Františka, aby podle jeho příkladu prožili pravý pokoj a lásku o svátcích Narození Páně a pomáhali vyprošovat světu trvalý mír ve spravedlnosti a lásce.

x x x x x x x x x x x

P o k o j a d o b r o

-----  
-----